

МЕХАНИЗЪМ ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА ТОРМОЗА И НАСИЛИЕТО

Служителите в Математическа гимназия спазват политика за сигурна образователна среда, базирана на следните специфични принципи:

- Позитивна култура и климат, които:
 - Приемат различието и разнообразието и се базират на принципите на приобщаващото образование
 - Дават възможност за развитие на сигурна среда, в която децата открито споделят и обсъждат теми, свързани с насилието
 - Насърчават взаимоотношения на уважение сред цялата общност;
- Ефективно лидерство;
- Прилагането на цялостен институционален подход;
- Споделено разбиране за насилието и тормоза и последиците;
- Подкрепа и мотивиране на децата и служителите, в т.ч. информирание, обучение, консултиране, супервизия и изграждане на капацитет за справяне с насилието;
- Въвеждане на образователни стратегии и дейности за превенция (вкл. мерки по информирание), които:
 - Развиват емпатия, уважение и резилианс сред децата
 - Ясно адресират агресивно поведение
 - Изграждат нулева толерантност към всички форми на насилие;
- Системност и регулярност при вписване, изясняване и прилагане на мерки и последващи действия в случаи на насилие и тормоз;
- Координация и последователни усилия от страна на институцията за изграждане на мрежа от взаимовръзки и взаимодействия за изграждане на по-сигурна среда;
- Партньорство с родителите;
- Непрекъснатата оценка и проследяване на ефективността на цялостната политика за превенция и интервенция на насилие и тормоз.

I. Дефиниции:

1. Насилие.

В България в официална употреба е дефиницията на понятието „насилие“, дадена в параграф 1, т. 1-5 от допълнителните разпоредби на Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето:

- ✓ „Насилие“ над дете е всеки акт на физическо, психическо или сексуално насилие, пренебрегване, търговска или друга експлоатация, водеща до действителна или вероятна вреда върху здравето, живота, развитието или достойнството на детето, което може да се осъществява в семейна, училищна и социална среда.
- ✓ „Физическо насилие“ е причиняване на телесна повреда, включително причиняване на болка или страдание, без разстройство на здравето.
- ✓ „Психическо насилие“ са всички действия, които могат да имат вредно въздействие върху психичното здраве и развитие на детето, като подценяване, подигравателно отношение, заплаха, дискриминация, отхвърляне или други форми на отрицателно отношение, както и неспособността на родителя, настойника, попечителя или на лицето, което полага грижи за детето, да

осигури подходяща подкрепяща среда.

- ✓ „Сексуално насилие“ е използването на дете за сексуално задоволяване.
- ✓ Сексуално насилие и злоупотреба над дете според определението на Световна здравна организация е „участието на дете в сексуални действия, които той или тя не разбира напълно и за които не е в състояние да даде информирано съгласие, или за които детето не е подготвено от гледна точка на развитието си и не може да даде съгласие, или които са в нарушение на законите или социалните табу на обществото“.
- ✓ „Пренебрегване“ е неуспехът на родителя, настойника и попечителя или на лицето, което полага грижи за детето, да осигури развитието на детето в една от следните области: здраве, образование, емоционално развитие, изхранване, осигуряване на дом и безопасност, когато е в състояние да го направи.
- ✓ Насилието може да бъде от възрастен към дете, между деца и от дете към възрастен.

2. Тормоз.

Тормозът е форма на насилие, която се определя като *сбор от съзнателни негативни постъпки, които са дълготрайни, насочени към един и същ ученик от страна на един ученик или група*. Насилието между деца в училище обхваща широк спектър от прояви. То е явление със сериозни размери и оставя дълготрайни последици върху психичното здраве и поведението както на децата, които търпят насилие, така и на онези, които го извършват. Ключови в разбирането за тормоза са следите характеристики на това поведение:

Злонамерена проява, която има за цел да нарани или унижи дете;

- ✓ Извършва се от позиция на силата, като едната страна използва доминиращата си позиция, за да нарани другата физически или психически, да я унизи или изолира от социалния живот;
- ✓ Повтаря се многократно във времето, а не е еднократен и изолиран акт на агресия.

Проявите на тормоз най-общо могат да бъдат разделени на следните основни групи:

- ✓ **Физически тормоз** – блъскане, щипане, разрушаване, удряне, нанасяне на болка, спъване, затваряне в някое помещение.
- ✓ **Вербален тормоз** – подмятания, подигравки, унижение, заплахи, обиди.
- ✓ **Психичен тормоз** – подмятане, подиграване, закачане, омаловажаване, заплахи, изнудване, повреждане на имущество, кражба и хвърляне на вещи, заплашителни погледи, неприятелско следене.
- ✓ **Социален тормоз** – избягване, игнориране, изключване от дейността, одумване и разпространение на зловни слухове, натиск върху другите да не влизат в приятелски отношения с децата, обект на тормоз, изолиране.
- ✓ **Сексуален тормоз** – представлява всяка форма на нежелано словесно, несловесно или физическо поведение със сексуален характер, имащо за цел или водещо до накърняване на достойнството на лицето, и по-специално създаване на смущаваща, враждебна, деградираща (принизяваща), унижителна или обидна обстановка. Включва измислянето на сексуализирани прякори или имена, коментари за външността на някой и подикравки със сексуално значение, неподходящо докосване, бележки и надписи със

сексуално съдържание и т.н. до по-екстремни форми на нападение и насилие.

- ✓ „Кибер насилие“ и „Кибер тормоз“ са насилие и тормоз, които се осъществяват в дигитална среда чрез дигитални устройства. Включват създаване и разпространение на обидни, заплашителни и подигравателни визуални материали, снимки и текстови съобщения, които уронват достойнството на детето или го унижават: снимането на дете с мобилен телефон и свободното разпространяване на снимки или видеозапис без негово съгласие, кражба на самоличност/профили, обиди, разпространение на слухове в социалните мрежи и др. Ако дете е въввлечено в рисковата ситуация онлайн, това винаги има своите отражения в реалния му живот. Преживяванията за детето могат да бъдат дори по-унизителни, тъй като кибертормозът не може да бъде прекратен веднага и е достъпен до много по-голям кръг хора.

РАЗЛИКИ МЕЖДУ ТОРМОЗ И ИГРА МЕЖДУ ДЕЦАТА И УЧЕНИЦИТЕ

По-голямата част от ситуациите на тормоз могат да бъдат овладени от учителите, а някои – от самите деца. Всяка намеса изисква внимателна преценка на ситуацията и нейната тежест. На първо място важно е да се разграничат случаите, когато не се касае за тормоз, а само за игра или приятелско премерване на силите между децата. За целта е необходимо да се наблюдава поведението на децата, включително и на тези, които само присъстват без активно да участват. Следното би могло да помогне за правилна оценка на ситуацията:

- Ако децата се закачат, бутат или блъскат или си разменят шеги, като при това се смеят, разменят си ролите и позициите и никое от тях няма видимо доминиращо положение, а околните не им обръщат особено внимание, то най-вероятно става дума за игра.
- Ако едно от децата е видимо напрегнато, не се усмихва, опитва се да се махне, ако ролите не се сменят, а другото дете е в постоянно доминираща позиция и това поведение привлича вниманието на околните, то най-вероятно става дума за тормоз.
- Ако детето/ученикът не се чувстват добре от закачките и подигравките, тогава поведението може да е тормоз.
- Ако детето/ученикът, към когото са отправени подигравките, поиска от другото дете да спре и той или тя не спират да се подиграват, тогава става въпрос за тормоз.
- Ако детето/ученикът, който дразни, продължава да дразни или дразни отново и отново, това е тормоз.
- Ако дразненето е за нещо, което детето/ученикът не може да промени (височина, носене на очила, тегло, способност да чете, атлетически способности и пр.), тогава може да е тормоз.
- Ако има и други хора наоколо, които наблюдават ситуацията и се окуражават или се присъединяват към ситуацията на подигравки, това е тормоз.
- Ако едното дете е по-силно или по-популярно, по-голямо на възраст или по-властно, това може да е тормоз.

Ако се касае просто за приятелска игра, учителят може да се намеси, за да предупреди децата да внимават да не се наранят. Ако обаче наблюдаваното

поведение може да бъде определено като тормоз, е необходимо да се предприемат съответните стъпки, описани в механизма.

Физическото насилие и тормоз са формите, които възрастните най-често забелязват и затова често мерките за справяне обикновено са насочени именно към тях. Психическото насилие и тормоз по-трудно могат да бъдат установени, тъй като не са така видими, а и децата, от своя страна, нямат нагласата да споделят с възрастните за своите преживявания.

Проблемът се задълбочава, когато психическото насилие и тормоз, като обидните думи и прякори, социалното изолиране и други се подценяват от възрастните и се считат за нормална част от процеса на социализация и израстване на децата. Ето защо е важно да се обърне внимание още при първите признаци за съществуването на насилие и тормоз.

ПРИЗНАЦИ, ПО КОИТО МОЖЕ ДА СЕ РАЗПОЗНАЯТ НАСИЛИЕТО И ТОРМОЗЪТ:

Разпознаването на насилие и тормоз включва следните физически и поведенчески признаци:

- различни по вид и цвят натъртвания, включително синини, постоянни или чести червени петна, включително от пръсти, насинени очи, следи от ухапване;
- неправдоподобни или объркани обяснения за травмите, включително едносрични отговори;
- безпокойство и крайности в поведението – от агресивност до пасивност;
- лоша представа за себе си – децата смятат, че са заслужили насилието;
- прекалена отстъпчивост на детето и оставяне без протест да се прави каквото и да било с него;
- влошаване на здравословното състояние, което включва прилошавания, главоболие, отпадналост;
- влошаване на успеха от обучението и чести отсъствия от училище;
- чести отсъствия от определени часове;
- детето може да стане затворено и изолирано, да не желае да контактува с връстниците си;
- агресивно поведение и/или поведение, насочено към привличане на вниманието, упорито непослушание, самонараняване;
- внезапни избухвания, които са необичайни за възрастта или за нивото на развитие на детето;
- бягане и криене, включително зачестили бягства от училище;
- загуба на доверие, неучастие в общите занимания в училище, ниска самооценка;
- употреба на алкохол, медикаменти, занемаряване (постоянно обличане на едни и същи дрехи или отказ да сресва косата си);
- психосоматични симптоми като болки в стомаха, главоболие, гадене и др., оплаква се, че сънува кошмари и сънят му е нарушен;
- различни прояви на сексуализирано поведение (имитация на сексуален акт, разголване, използване на език, свързан със сексуални действия и т.н., които са нехарактерни за съответната възраст);
- наблюдават се промени в навичките или в използването на интернет и социалните мрежи.

Тормозът между деца спада към насилието над дете и се третира с мерките на Закона за закрила на детето. Според чл. 7, ал. 1 и 2 от Закона за закрила на детето всяко дете има право на закрила от насилие и всеки, на когото стане известно за дете, преживяло насилие, е длъжен да сигнализира органите по закрила.

II. Задължение на всеки учител, служител, родител е:

Да се намеси, за да прекрати ситуация на тормоз, на която е станал свидетел.

III. Мерки за намаляване на риска от училищен тормоз между учениците:

1. На всички нива защита и отстояване на човешките права и проява на междуетническа толерантност.

Запознаване на учители, родители и ученици със РД 09-5906/28.12.2017 г. на Министъра на образованието и науката и с „Механизъм за противодействие на училищния тормоз“ между учениците в училище и чрез сайта на училището.

2. Провеждане на групови и индивидуални срещи с родители с цел информирание „Какво е насилие и тормоз и как да го разпознаваме“ /на родителски срещи, в приемното време на класния ръководител, в час на класа/

- Извършване оценка на тормоза в началото на учебната година. Анкетата се провежда от психолог и педагогически съветник. Резултатите се обработват и се обсъждат на Педагогически съвет като с тях се запознават заинтересованите страни. Проучване на необходимостта от предприемане на конкретни мерки и действия и актуализация на План за противодействие на насилието и тормоза в училище.
- Включване в обучения на педагогическите специалисти в училище, с цел повишаване на информираността на учителите по теми, свързани с агресията и толерантността в междуличностното общуване.
- Включване на учениците в обучение по програма „Училището – сигурна среда“ към МКБППМН – р-н „Западен“

IV. Начини за противодействие на училищния тормоз между учениците:

1. Дейности на ниво класна стая/ паралелка:

Съгласно разпределението за провеждане на час на класа. Целта е да се създаде пространство, в което да се говори открито за тормоза и се работи за формирането у децата на нагласи и социални умения, недопускащи насилие като емпатия, толерантност и уважения към различията, решаване на конфликти и др.

2. Дейности на ниво училище:

Съгласно Годишния план на училището. Изготвяне на единен механизъм за действие при всяка проява на тормоз и насилие, утвърждаване на единни училищни правила. Подобряване на системата от дежурства. Междуинституционално взаимодействие с външни служби, организации и специалисти.

3. Дейности с родителско участие:

Участие в училищни инициативи и мероприятия. Съдействие и партньорство при възникване на конфликт.

4. Дейностите на ниво общност включват:

4.1. Разговори с агресора и родителите му, разговори с тормозеното дете и родителите му. За да се оцени реакцията на ученика в дадена ситуация е нужно да се погледнат не само личностните му особености, но и начина, по който ги е сформирал. Тук въздействие оказват стиловете на родителско поведение и стратегиите за родителски контрол, които е необходимо да се проследят и да се дадат насоки за бъдещо взаимодействие с детето.

4.2. Привличане на приятелския кръг, като съюзник в работата на класния ръководител, психолога и педагогическия съветник за развитие на ценности и норми на поведение, да бъде подкрепящо в ситуации на тормоз. За целта е нужно да се създадат доверителни взаимоотношения с приятелската общност, чрез които да се окаже подкрепа не само на тормозеното дете, но и на приятелския кръг, тъй като съпреживява емоциите на жертвата. Същото важи и за детето – насилник. То има нужда да осъзнае грешката си, а приятелите са желан съюзник и партньор на възрастните при коригиране на действията на насилника.

V. Процедури и алгоритъм при установен тормоз между учениците – Приложение 1 /Класификация на формите на насилие и тормоз и предприемане на съответните действия/,

Приложение 2 /Насоки за интервенция/

Приложение 3 / Правила за действие в случаи на тормоз и насилие сред учениците и Процедура за информиране и съобщаване на случаи/

VI. Действия при разрешаване на установен училищен тормоз между учениците:

Важно е да се разграничат случаите, когато не се касае за тормоз, а само за игра или приятелско премерване на силите между децата. *За целта е необходимо да се наблюдава поведението на децата, включително и на тези, които само присъстват без активно да участват.* По-голяма част от ситуациите на тормоз следва да бъдат овладени от учителите, а някои от самите деца. Всяка намеса изисква внимателна преценка на ситуацията и нейната тежест.

Намесата и справянето с конкретни ситуации на тормоз и насилие е част от цялостната политика на училището срещу насилието.

Не се омаловажават дори първите прояви на влошаване на отношенията между децата. Още при най-малките сигнали и съмнения за тормоз се предприемат стъпки, съгласно Програмата за превенция на агресията и тормоза в училище. – т. III

ПРОЦЕДУРА ЗА ИНФОРМИРАНЕ И СЪОБЩАВАНЕ НА СЛУЧАИ

- За ученици - жертва на тормоз се предприемат незабавни мерки за прекратяване на ситуацията на тормоз, съгласно Механизъм за противодействие на насилието и тормоза / Приложение 1/.
- Всеки учител и служител, наблюдавал ситуация на насилие между деца, е длъжен да информира дежурен заместник-директор.

Процедури за регистриране, докладване и разглеждане на случаи на

насилие и тормоз сред учениците.

Задължение на всеки учител е да се намеси, за да прекрати ситуация на тормоз, на която е станал свидетел.

1. Учителят или свидетелят на проблемната ситуация информира дежурен заместник-директор за възникналия проблем.
2. Учителят или класния ръководител насочва ученикът /учениците/ към психолог/педагогическия съветник, с помощта на който се уточнява ситуацията според основните моменти: Осъзнава ли се проблемът и какво се знае за него? Какъв е вид тормоз е проявен? Колко често е проявяван? Къде са местата, на които най-често се случва? Кои са участниците? Кои са наблюдателите?
3. Психологът и педагогическият съветник докладват на директора относно обстоятелствата, фактите и предприетите до момента мерки във връзка с възникналата проблемна ситуация.
4. Дежурният зам.- директор информира родителите за ситуацията и ги насочва към консултация с психолога и педагогическия съветник.
5. Съгласно Механизъм за противодействие на насилието и тормоза /Приложение 1/ председателят на КС свиква Координационния съвет за противодействие на тормоза и насилието. След разглеждане на случая, се излиза с решение. При решението се вземат предвид мненията на страните по случая и свидетелите на проблемната ситуация.
6. Ръководството на училището уведомява външни за училището служби, организации или институции, при нужда – Отдел „Закрила на детето“, МКБППМН, ДПС към П РПУ.

Действия в случаи на инцидент, който поставя в риск или уврежда живота и/или здравето на ученик: учителят или служителят действат в следната последователност:

- извеждат пострадалото дете от опасната зона и оказват долекарска помощ;
- при непосредствена опасност за живота на пострадалото дете се обаждат на телефон 112 и уведомяват училищния лекар.
- уведомяват веднага дежурен заместник-директор, който от своя страна уведомява родителите/настойниците на детето;

Първа стъпка: Прекратяване на ситуация на тормоз

Задължение на всеки учител и възпитател е да се намеси, за да прекрати ситуация на тормоз, на която е станал свидетел:

- В случай на физически тормоз децата трябва да бъдат разделени и да се прекрати физическият контакт между тях незабавно.
- Не трябва веднага да се разпитва за случилото се, да се обсъждат причините за насилието или да се изяснява ситуацията. Това може да се случи на по-късен етап. Важното е учителят ясно да обяви пред всички, че това е насилие и то е недопустимо поведение. В този момент не е добре да се разпитва за подробности и детето, което е потърпевшо, особено в присъствието на насилника и други деца, защото това може да урони неговото достойнство.
- Често спонтанната реакция на възрастните е заставането на страната на „жертвата“ и наказване на „насилника“. Ключово при интервенцията на възрастните е приемането на разбирането, че детето, обект на тормоз, не се нуждае от състрадание, а детето, извършител на тормоз, не се нуждае от наказание, особено което го унижава, а от състрадание, за да може то да

развие това чувство към другите. Липсата на състрадателност е една от основните причини, поради която се упражнява тормоз.

Втора стъпка: Реакции спрямо детето, което е упражнило тормоз:

- Когато става въпрос за първа проява, която не е тежка по отношение на нанесената вреда, може да се приложи подходът за възстановяване на щетата *Когато се прилага подходът за възстановяване на щетата задължително се уведомява класния ръководител.*
- Той се прилага от класния ръководител, психолога и/или педагогическия съветник. Важно е учителят със спокоен и умерен тон, както и с държанието си, да покаже ясно, че проблемът е в начина на поведение, а не в личността на самия ученик, и че се действа с оглед отново да се възстановят ценностите, към които цялото училище се придържа, а не за да бъде наказан. Ключов момент във възстановяването на щетата е, че класният ръководител разговаря с ученика, а ученикът сам избира и решава как ще поправи грешката си, с което отново ще се възстанови нарушената ценност. С това негово решение трябва да се съгласи и ученикът, който е бил потърпевш от тормоза. Като първа стъпка класният ръководител или педагогическия съветник изслушва детето. Не е желателно детето да се изслушва съвместно с потърпевшото дете. След изясняване на ситуацията и постигане на договорка, класният ръководител за определен период от време може да проследява поведението на децата и да дава обратна връзка.

Трета стъпка: Реакции спрямо дете, което е обект на тормоз:

Работата с деца, които са обект на тормоз, трябва да бъде насочена към формиране у тях на умения за справяне с подобно поведение.

- Важно е класният ръководител да поговори с детето, по възможност още същия ден, за да разбере какво точно се е случило. Ако е необходимо отделни факти могат допълнително и дискретно да бъдат проучени.
- Погрешно е открито и публично пред другите деца да се оказва подкрепа на потърпевшото дете, защото това допълнително ще урони достойнството на детето пред неговите връстниците.
- При този първи разговор е важно да се предложи на детето подкрепа, като се остави то само да определи какво точно ще му помогне да се почувства сигурно.
- Подчертава се поверителността на разговора, като се спомене кои ще бъдат уведомени за случилото се.
- Никога не трябва да се предлага среща между дете, жертва на насилие и неговия мъчител с цел да се помирят и да се разберат. Такива срещи могат да доведат до неблагоприятни последици.
- Класният ръководител наблюдава детето в следващите дни, за да се увери как се чувства и при необходимост отново разговаря с него.

Четвърта стъпка: Реакции, спрямо наблюдателите:

- Класният ръководител насърчава тези, които са се намесили в защита

ценностите на училището. На останалите се споделя очакването да направят същото, ако се случи в бъдеще.

- Убеждение за отговори на насилието с думи, търсене на помощ и съобщаване за случая.
- Класният ръководител насърчава учениците за грижа спрямо тормозеното дете.
- Консултации с психолог/педагогически съветник, с цел доизясняване на проблемната ситуация и проследяване обективността на постъпилата предварителна информация.
- Насърчаване на толерантно поведение и грижа спрямо тормозеното дете.

VII. Училищна система за насочване към други служби:

Регистриране на ситуации на тормоз

1. Създава се дневник в училището, в срок до 15.09.2022 г. за регистрираните случаи на тормоз между учениците.
2. Всяка ситуация на тормоз се регистрира и описва с цел да се проследи развитието на случая във времето и да се планира подходяща интервенция. Регистърът съдържа следните реквизити: „дата“, „какво се е случило – кратко описание на случая“, „кога се е случило“, „участници“, „служител, регистрирал ситуацията – име и подпис“, „предприети мерки“, „отговорни участници, които са информирани (институции, органи, родители“, „как е приключила ситуацията или на какъв етап е и какво предстои“. Дневникът се съхранява при педагогическия съветник.
3. Класните ръководители следят вписаните в дневника случаи и предприемат съответни мерки като взаимодействат с родителя на ученика, с учители и с педагогическия съветник.
4. В случаите, при които поведението на детето се отличава с изразени агресивни прояви, снижен контрол върху гнева, склонност да разрешава конфликтни ситуации с насилие, Координационният съвет предлага на директора да бъде потърсено съдействие от страна на Отдел „Закрила на детето“, Местната комисия борба срещу противообществените прояви на малолетни и непълнолетни, полицията и всички останали участници в мултидисциплинарния екип по силата на координационния механизъм. **Исключение са случаите, в които са необходими незабавни действия съгласно чл. 7, ал. 1 и 2 от Закона за закрила на детето.**

При съмнение, че ученик поставен в ситуация на риск се провежда оценка на състоянието на риска с „Карта за оценка на риска на малолетни и непълнолетни“

Включване на родителите

1. В случай на насилие/тормоз на територията на училището е необходимо родителите да бъдат уведомени за случилото се от дежурен заместник-директор, както и за предприетите от училището действия за разрешаване на ситуацията.
2. В разговора е важно да се акцентира върху необходимостта родителите да не критикуват другото дете, а да се опитат да погледнат на ситуацията през погледа

на другата страна.

3. Родителите трябва да бъдат запознати, че критиките, обидите и negliжирането на другото дете от тяхна страна само ще задълбочат конфликта.
4. От разговора могат да бъдат изведени конкретни договорки кой какво може да предприеме и какво се очаква като резултат.

Забележка: Настоящият Механизъм е приет на заседание на Педагогическия съвет с Протокол № 11 и утвърден със Заповед № РД-06-3049/14.09.2022 г.

